

БЛѢНЪ

Блѣнувамъ, при вечерни зракъ,
край глухия да седнемъ пжтъ,
въ душа ни да възкръснатъ пакъ
надежди, грѣйнали въ тозъ кжтъ.

Сами подъ слога мълчаливъ,
опрѣли грѣдъ върху грѣдѣта,
да чуемъ трепета свѣнливъ
на скръбно влюбени сърца.

Въ копнежи да потънемъ ний
за радостъ неживѣна още. . .
Нощѣта вѣвъ скути да укрий
мечтата ни за свети нощи.